

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 59.299/3
van 20 mei 2016

over

een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 8 juni 1999 houdende de procedureregels inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden en het besluit van de Vlaamse Regering van 4 maart 2011 tot vaststelling van de investeringssubsidie en de bouwtechnische en bouwfysische normen voor de sector van de voorzieningen voor gezinnen met kinderen, wat betreft de kinderopvanglocaties’

Op 20 april 2016 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 8 juni 1999 houdende de procedureregels inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden en het besluit van de Vlaamse Regering van 4 maart 2011 tot vaststelling van de investeringssubsidie en de bouwtechnische en bouwfysische normen voor de sector van de voorzieningen voor gezinnen met kinderen, wat betreft de kinderopvanglocaties’.

Het ontwerp is door de derde kamer onderzocht op 10 mei 2016. De kamer was samengesteld uit Jo BAERT, kamervoorzitter, Jeroen VAN NIEUWENHOVE en Koen MUYLLE, staatsraden, Jan VELAERS en Johan PUT, assessoren, en Leen VERSCHRAEGHEN, toegevoegd griffier.

Het verslag is uitgebracht door Brecht STEEN, eerste auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 20 mei 2016.

*

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING EN RECHTSGROND VAN HET ONTWERP

2.1. Het om advies voorgelegde ontwerp strekt er in hoofdzaak toe om het besluit van de Vlaamse Regering van 4 maart 2011 ‘tot vaststelling van de investeringssubsidie en de bouwtechnische en bouwfysische normen voor de sector van de voorzieningen voor gezinnen met kinderen’, wat betreft de centra voor kinderopvang en gezinsondersteuning te wijzigen, teneinde de voorwaarden te bepalen waaronder kinderopvanglocaties voor investeringssubsidies in aanmerking komen.

Zo worden de vereisten vastgesteld die gelden voor een kinderopvanglocatie om in aanmerking te komen voor investeringssubsidies (artikel 2, 3°, van het ontwerp) en wordt bepaald dat deze subsidies worden toegekend met inachtneming van het besluit 2012/21/EU¹ van de Commissie van 20 december 2011 ‘betreffende de toepassing van artikel 106, lid 2, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie op staatssteun in de vorm van compensatie voor de openbare dienst, verleend aan bepaalde met het beheer van diensten van algemeen economisch belang belaste ondernemingen’ (hierna: het DAEB-besluit) (artikel 2, 4°, van het ontwerp). Ook worden de specifieke bouwtechnische en bouwfysische normen vastgesteld waaraan kinderopvanglocaties moeten voldoen (artikel 3 van het ontwerp), evenals de subsidiabele oppervlakte (artikel 5, 1°, van het ontwerp).

Tevens wordt in verschillende bepalingen van het besluit van de Vlaamse Regering van 4 maart 2011 het begrip “crèche” vervangen door het begrip “kinderopvanglocatie” (artikelen 2, 1° en 2°, en 4, van het ontwerp) en wordt in artikel 9, vierde lid, van het besluit van de Vlaamse Regering van 4 maart 2011 ook gewag gemaakt van vergunningsvoorwaarden (artikel 5, 2°, van het ontwerp) om de bepalingen van dat besluit in overeenstemming te brengen met die van het decreet van 20 april 2012 ‘houdende de organisatie van kinderopvang van baby’s en peuters’.

2.2. Daarnaast strekt het ontwerp tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 8 juni 1999 ‘houdende de procedureregels inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden’ (artikel 1 van het ontwerp), teneinde te bepalen wat de aanvraag tot subsidiebelofte voor de kinderopvanglocaties dient te bevatten.

2.3. Ten slotte wordt bepaald dat voor de dossiers waarvoor de subsidiebelofte is gegeven voor de datum van de inwerkingtreding van het te nemen besluit, de bepalingen gelden die van toepassing waren voor de inwerkingtreding ervan (artikel 6 van het ontwerp).

¹ Zie dienaangaande opmerking 7.

3. Zoals vermeld in het eerste lid van de aanhef ervan, vindt het ontworpen besluit rechtsgrond in de artikelen 6, § 1, 10, eerste lid, en 11, § 2, eerste lid, van het decreet van 23 februari 1994 ‘inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden’.

VORMVEREISTEN

4. De afdeling Wetgeving van de Raad van State is er in haar adviespraktijk reeds eerder van uitgegaan dat het verlenen van subsidies aan kinderopvanginitiatieven mogelijk moet worden beschouwd als staatssteun in de zin van artikel 107 van het Verdrag ‘betreffende de werking van de Europese Unie’ en in beginsel onder het toepassingsgebied valt van de aanmeldingsplicht bij de Europese Commissie, zoals bedoeld in artikel 108, lid 3, van datzelfde Verdrag, en dat zulks ook geldt voor de procedureregels waarbij de subsidies worden toegekend.²

Het ontworpen artikel 1, derde lid, van het besluit van de Vlaamse Regering van 4 maart 2011 (artikel 2, 4°, van het ontwerp) bepaalt dienaangaande dat de investeringsubsidies voor kinderopvanglocaties “worden toegekend met inachtneming van het besluit van de Commissie van 20 december 2011 betreffende de toepassing van artikel 106, tweede lid, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie op staatssteun in de vorm van compensatie voor de openbare dienst, verleend aan bepaalde met het beheer van diensten van algemeen economisch belang belaste ondernemingen”.

In de nota aan de Vlaamse Regering wordt hieromtrent het volgende uiteengezet:

“De Europese Unie verbiedt (...) in principe dat lidstaten staatssteun toekennen.

Indien de lidstaten dit echter doen met inachtneming van de regels van het besluit van de Commissie van 20 december 2011 betreffende de toepassing van artikel 106, lid 2, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie op staatssteun in de vorm van compensatie voor de openbare dienst (hierna ‘het DAEB besluit’), is de staatssteun wel toegelaten en bovendien vrijgesteld van de verplichting tot voorafgaande aanmelding bij de Europese Commissie opgenomen in artikel 108, lid 3, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie.

Aangezien kinderopvang door de overheid gesubsidieerd wordt en kan beschouwd worden als een economische activiteit van algemeen belang, vallen de investeringsubsidies die VIPA toekent binnen het toepassingsgebied van het DAEB besluit.”

4.1. Los van de vraag of de ontworpen regeling kan worden beschouwd als een compensatie van een dienst van algemeen economisch belang, moet worden vastgesteld dat de ermee gepaard gaande vrijstelling van aanmelding bij de Europese Commissie enkel mogelijk is indien voldaan is aan een aantal voorwaarden, waaronder de beperking in de tijd van de periode waarvoor de onderneming met het beheer van de dienst van algemeen economisch belang wordt belast (artikel 2, lid 2, van het DAEB-besluit), de omvang van de compensatie (artikel 5 van het

² Zie o.m. adv.RvS 56.383/3 van 17 juni 2014 over een ontwerp dat heeft geleid tot het besluit van de Vlaamse Regering van 19 december 2014 ‘houdende de procedures voor de aanvraag en de toekenning van een erkenning, een attest van toezicht en de subsidies voor buitenschoolse opvang’, en adv.RvS 57.875/1/V van 24 augustus 2015, over een ontwerp dat heeft geleid tot het besluit van de Vlaamse Regering van 23 oktober 2015 ‘tot wijziging van artikel 57 van het Procedurebesluit van 9 mei 2014, wat betreft de programmatieregels voor subsidies’.

DAEB-besluit) en de tweejaarlijkse verslaglegging aan de Europese Commissie (artikel 9 van het DAEB-besluit).

4.2. Wat de periode betreft waarvoor de onderneming met het beheer van de dienst van algemeen economisch belang wordt belast, bepaalt artikel 2, lid 2, van het DAEB-besluit:

“Dit besluit is alleen van toepassing wanneer de periode waarvoor de onderneming met het beheer van de dienst van algemeen economisch belang wordt belast, niet langer is dan tien jaar. Wanneer die periode langer is dan tien jaar, is dit besluit alleen van toepassing voor zover van de dienstverrichter een aanzienlijke investering wordt geveerd die, in overeenstemming met algemeen aanvaarde boekhoudkundige beginselen, over een langere periode moet worden afgeschreven.”

Het ontworpen besluit bevat geen regeling op het vlak van de duur van de te verrichten dienst. In de nota aan de Vlaamse Regering wordt wat de duur van de openbare dienstverplichting betreft wel het volgende opgemerkt:

“De periode gedurende welke de begunstigde het gesubsidieerde goed niet mag vervreemden, noch mag bezwaren met een zakelijk of genotsrecht en noch van bestemming mag wijzigen bedraagt voor de onroerende goederen minstens 25 jaar (artikel 12, § 1, derde lid, van het decreet van 23 februari 1994 inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden) en voor roerende goederen 10 jaar (met uitzondering van medische of bijzondere uitrusting dat 5 jaar bedraagt).”

Hieruit kan evenwel niet worden afgeleid dat de periode waarvoor de onderneming met het beheer van de dienst van algemeen economisch belang wordt belast, beperkt is in de tijd. Integendeel, in zoverre er wordt voorzien in een minimumperiode gedurende welke het gesubsidieerde goed niet van bestemming mag wijzigen – periode die overigens voor de onroerende goederen langer is dan de tien jaar bepaald in artikel 2, lid 2, van het DAEB-besluit –, lijkt de periode waarvoor de onderneming met het beheer van de dienst van algemeen economisch belang wordt belast, onbeperkt te zijn in de tijd.

4.3. Bovendien kan worden betwijfeld of de vergunning van de betrokken kinderopvanglocaties of de toewijzing van de subsidie wel kan worden beschouwd als een mandaat in de zin van artikel 4 van DAEB-besluit. In dat verband schrijft M. DONY het volgende:

“Un agrément ou une autorisation accordés par une autorité publique à un prestataire de services l’autorisant à fournir certains services ne correspondent pas à la notion de mandat parce que ce type d’acte ne crée pas une obligation pour l’opérateur de fournir les services concernés. Ceci est conforme à la jurisprudence du Tribunal qui a jugé que la simple circonstance que ‘le législateur national impose, dans l’intérêt général au sens large, certaines règles d’autorisation, de fonctionnement ou de contrôle à l’ensemble des opérateurs d’un secteur n’est, en principe pas constitutif d’une mission SIEG’ et que ‘le caractère obligatoire du service en cause constitue (...) une condition essentielle de l’existence d’une mission SIEG’. Le Tribunal a précisé que ce caractère obligatoire ‘doit être compris en ce sens que les opérateurs chargés de la mission SIEG par un acte de puissance publique sont, en principe, tenus d’offrir le service en cause sur le marché en respectant les obligations SIEG qui régissent la prestation dudit service’.^{3>4}

³ Voetnoot 133 van het aangehaalde artikel : Trib., 12 février 2008, BUPA, précité, points 178 et 188.

4.4. Uit hetgeen voorafgaat moet worden afgeleid dat het geenszins duidelijk is of de ontworpen regeling volledig in overeenstemming is met het DAEB-besluit. Het volstaat niet om in het ontworpen besluit een beginselbepaling op te nemen waarin louter wordt geponeerd dat investeringssubsidies worden toegekend met inachtneming van het DAEB-besluit om de geschetste problemen te verhelpen.

Gelet op de twijfel die bestaat over de toepasselijkheid van het DAEB-besluit, dient de ontworpen regeling alsnog te worden aangemeld bij de Europese Commissie. Die aanmelding is noodzakelijk om de sanctie te vermijden in geval van een onterechte niet-aanmelding, namelijk dat de steun *per se* nietig is (zelfs indien ze verenigbaar verklaard zou kunnen worden als ze correct werd aangemeld).

ALGEMENE OPMERKINGEN

5. Uit het ontworpen artikel 1, tweede lid, van het besluit van de Vlaamse Regering van 4 maart 2011 (artikel 2, 3°, van het ontwerp) vloeit voort dat om in aanmerking te komen voor een investeringssubsidie, de aanvrager voor de kinderopvanglocatie in kwestie in aanmerking moet komen voor een vergunning voor groepsopvang van minimaal negentien kinderen⁵ en voor een subsidie voor inkomenstarief. Aldus zal de ontworpen regeling een verschil in behandeling doen ontstaan tussen aanvragers naargelang de vergunde kinderopvanglocaties die aan de bouwfysische en bouwtechnische normen voldoen, al dan niet aan die voorwaarden voldoen.

Ten aanzien van die verschillen in behandeling moeten de stellers van het ontwerp in staat zijn aan te tonen dat ze op een objectief criterium berusten, een wettig doel nastreven en dat de maatregelen in kwestie redelijk zijn verantwoord, rekening houdend met het doel en de gevolgen van de maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen; de beginselen van gelijkheid en niet-discriminatie zijn geschonden wanneer vaststaat dat geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

5.1. In de nota aan de Vlaamse Regering wordt in dit verband zijdelings opgemerkt dat “het VIPA ervoor kiest om voortaan een minimale schaalgrootte van 19 kinderen op te leggen”. Wat de voormelde voorwaarden betreft, wordt in de nota aan de Vlaamse Regering enkel het volgende uiteengezet:

“- de aanvrager dient vergund te zijn voor minimaal 19 tegelijk aanwezige kinderen. D.w.z. dat de aanvrager per definitie dient te voldoen aan de vergunningsvoorwaarden en

⁴ M.DONY, “*Les règles régissant le financement public des services d’intérêt économique général après la réforme de 2011*”, CDE 2014, (97) 133-134.

⁵ Dat blijkt ook impliciet uit het ontworpen artikel 4, § 1, 6°, b), van het besluit van de Vlaamse Regering van 8 juni 1999 (artikel 1, 2°, van het ontwerp), waaruit voortvloeit dat de aanvrager rechtspersoonlijkheid met sociaal oogmerk moet hebben. Artikel 24 van het besluit van de Vlaamse Regering van 22 november 2013 ‘houdende de subsidies en de eraan gekoppelde voorwaarden voor de realisatie van specifieke dienstverlening door gezinsopvang en groepsopvang van baby’s en peuters’ (hierna: het Subsidiebesluit van 22 november 2013) bepaalt immers dat “[d]e organisator met meer dan achttien subsidieerbare plaatsen op het niveau van de organisator (...) rechtspersoonlijkheid met sociaal oogmerk [heeft]”.

dat er minimaal 2 leefgroepen dienen te zijn. Cfr. infra, een leefgroep mag maximaal 18 kinderen tellen.

- de betrokken kindplaatsen worden met inkomenstarief (IKT) uitgebaat. Daarbij volstaat het dat ze voor die IKT-betoelaging in aanmerking komen volgens het subsidiebesluit. M.a.w. kindplaatsen die aan de cumulatieve voorwaarden voldoen maar deze subsidie niet effectief toegekend krijgen, komen eveneens voor VIPA in aanmerking.”

Wat inzonderheid het verschil in behandeling betreft tussen, enerzijds, de aanvrager die voor de kinderopvanglocatie in kwestie in aanmerking komt voor een subsidie voor inkomenstarief en, anderzijds, de aanvrager die niet in aanmerking komt voor dergelijke subsidie, heeft de gemachtigde aan het voorgaande het volgende toegevoegd:

“- Dit onderscheid werd niet specifiek gemotiveerd in de nota aan de Vlaamse Regering omdat het een bestendinging van de bestaande toestand betreft. Immers voorheen kwamen enkel de door Kind en Gezin ‘erkende’ plaatsen in aanmerking voor subsidiëring door het VIPA. Deze erkenning betekende per definitie dat deze kindplaatsen IKT werden uitgebaat. De term ‘erkenning’ is de facto vervangen door ‘vergunde kindplaatsen die IKT worden uitgebaat’. Dit ontwerpbesluit beoogt de bestaande VIPA-betoelaging te aligneren met het decreet kinderopvang, het beoogt geen grote wijzigingen in de doelgroep van het VIPA.

- Toch wordt de doelgroep uitgebreid, in de nota lezen we nl. : ‘Daarbij volstaat het dat ze voor die IKT-betoelaging in aanmerking komen volgens het subsidiebesluit. M.a.w. kindplaatsen die aan de cumulatieve voorwaarden voldoen maar deze subsidie niet effectief toegekend krijgen, komen eveneens voor VIPA in aanmerking.’ Dit was voor de inwerkingtreding van het decreet kinderopvang niet mogelijk. Kindplaatsen waren erkend (met de bijhorende subsidiëring voor IKT) of niet erkend. Enkel de erkende konden een beroep doen op het VIPA, terwijl het nu volstaat dat men die plaatsen IKT uitbaat, zonder de bijhorende betoelaging door Kind en Gezin. Een onderscheid maken tussen deze plaatsen leek niet te verantwoorden.

- Het onderscheid tussen de VIPA-betoelaging voor de IKT- plaatsen en niet voor de andere kindplaatsen leek ons wel te verantwoorden. Tijdens de voorbereiding van dit ontwerpbesluit werd deze mogelijkheid onderzocht. Toen kwam naar voren:

Organisatoren die IKT uitbaten, hebben beperkte eigen middelen. Het inkomensgerelateerd werken betekent dat hun inkomsten geplafonneerd zijn op basis van de regelgeving. Die inkomsten (de geplafonneerde bijdragen van ouders en de werkingssubsidies) moeten hen toelaten hun werking te financieren maar laten niet toe om wezenlijke reserves aan te leggen teneinde grote investeringen in hun infrastructuur te helpen financieren. Subsidies moeten conform de DAEB-richtlijn immers voldoende zijn om hun opdracht uit te voeren, maar mogen geen overcompensatie in zich houden.

Om ook hen toe te laten te investeren in hun infrastructuur, is de toegang tot de VIPA-subsidie noodzakelijk.

Het VIPA en de voorziening hebben baat bij financieel stabielere organisatoren. Het VIPA vereist dat de infrastructuur gedurende 25 jaar uitgebaat wordt volgens de voorwaarden die golden bij het verlenen van een subsidiebelofte. Zo niet dient het VIPA over te gaan tot terugvordering. Organisatoren die IKT uitbaten en daartoe door Kind en Gezin betoelaagd zijn, ontvangen op een structurele manier middelen voor hun werking. Dit geeft een zekere stabiliteit in hun inkomsten en een zekere bestaanszekerheid. De overige organisatoren zijn voor hun werking volledig op eigen inkomsten aangewezen,

hangen volledig af van de bijdragen van de gezinnen. Hier zijn grotere risico's op stoppers/faillissementen/...

Bijkomend zullen IKT-organisatoren met meer dan 18 plaatsen vanaf 2020 zeker moeten werken met werknemers (cf. Subsidiebesluit van 22 november 2013), waardoor er specifieke noden zijn op het gebied van de infrastructuur, onder meer als gevolg van de ARAB-wetgeving. In die gevallen moet het dus mogelijk zijn voor hen om gebouwen specifiek voor kinderopvang op te richten en te onderhouden.”

5.2. De omstandigheid dat een verschil in behandeling in het verleden reeds bestond, volstaat evenwel niet om het te verantwoorden. Het gegeven dat in een versoepeling wordt voorzien ten opzichte van de voorheen bestaande regeling, vermits het volstaat dat de aanvrager in aanmerking komt voor een subsidie voor inkomenstarief ook al krijgt hij die subsidie niet effectief, doet hieraan in dit geval geen afbreuk.

Ook het gegeven dat de aanvrager die in aanmerking komt voor een subsidie voor inkomenstarief geen reserves zou kunnen aanleggen, lijkt niet te volstaan om het verschil in behandeling te verantwoorden. De investeringssubsidie kan immers ook betrekking hebben op de eerste uitrusting, in welk geval ook kinderopvanglocaties die niet in aanmerking komen voor een subsidie voor inkomenstarief (nog) geen reserves hebben kunnen aanleggen vermits ze hun exploitatie nog moeten aanvangen.

Het is juist dat de verplichting dat de kinderbegeleiders die noodzakelijk zijn volgens het aantal tegelijk aanwezige kinderen, een werknemersstatuut moeten hebben, enkel geldt ten aanzien van een organisator die in aanmerking komt voor een subsidie voor inkomenstarief.⁶ Dit sluit evenwel niet uit, en het is daarentegen zeer aannemelijk, dat de kinderbegeleidsters in een kinderopvanglocatie die niet in aanmerking komt voor een subsidie voor inkomenstarief, evenzeer werknemers zijn, zodat dezelfde wettelijke verplichtingen inzake het welzijn op het werk van toepassing zijn.

Er dient te worden besloten dat, zoals de door het verschil in behandeling nagestreefde doelstelling thans wordt verwoord, dat verschil in behandeling niet redelijk wordt verantwoord. De stellers van het ontwerp zullen in staat moeten zijn om in een dergelijke verantwoording te voorzien.

6. De ontworpen subsidieregeling doet eveneens een verschil in behandeling ontstaan tussen, enerzijds, de kinderopvanglocaties die geen investeringssubsidie ontvangen en die moeten voldoen aan de infrastructuurvoorwaarden vermeld in de artikelen 14 tot 21 van het besluit van de Vlaamse Regering van 22 november 2013 ‘houdende de vergunningsvoorwaarden en het kwaliteitsbeleid voor gezinsopvang en groepsopvang van baby's en peuters' en, anderzijds, de kinderopvanglocaties die investeringssubsidies ontvangen en die daarnaast moeten voldoen aan de specifieke bouwtechnische en bouwfysische normen waarin het ontworpen artikel 3 van het besluit van de Vlaamse Regering van 4 maart 2011 (artikel 3 van het ontwerp) voorziet.

Dat verschil in behandeling berust op een objectief criterium en in zoverre die normen ertoe strekken de kwaliteit van de dienstverlening te verbeteren, streeft het een wettig

⁶ Artikel 25, eerste lid, van het Subsidiebesluit van 22 november 2013.

doel na. Vermits er ook een redelijk verband van evenredigheid moet bestaan tussen de aangewende middelen en het beoogde doel, zullen de investeringssubsidies evenwel in een redelijke verhouding moeten staan met de opgelegde bijkomende bouwtechnische en bouwfysische normen.

Het ontbreekt de Raad van State, afdeling Wetgeving, aan voldoende inzicht in de feitelijke gegevens van de zaak om na te kunnen gaan of dit het geval is.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Artikel 2

7. In het ontworpen artikel 1, derde lid, van het besluit van de Vlaamse Regering van 4 maart 2011 (artikel 2, 4°, van het ontwerp) schrijve men “het besluit 2012/21/EU van de Commissie van 20 december 2011” (in plaats van “het besluit van de Commissie van 20 december 2011”).

Artikel 3

8. In het ontworpen artikel 3, § 3, derde lid, van het besluit van de Vlaamse Regering van 4 maart 2011 wordt de Vlaamse minister bevoegd voor de bijstand aan personen, gemachtigd om op gemotiveerde aanvraag af te wijken van de normen inzake de buitenspeelruimte. Uit die bepaling, alsook uit de nota aan de Vlaamse Regering, blijkt dat het om een individuele afwijkingsmogelijkheid gaat.

Bij het toepassen van die individuele afwijkingsmogelijkheid moet de minister het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie in acht te nemen. Zo zal hij er over moeten waken dat uitsluitend voor kinderopvanglocaties die onmogelijk of enkel mits een onevenredige inspanning aan die normen kunnen voldoen, een afwijking wordt gegeven. Het toestaan van afwijkingen mag er immers niet toe leiden dat een gelijk subsidiebedrag wordt toegekend aan, enerzijds, een aanvrager voor kinderopvanglocaties die middels een eenvoudige inspanning aan de in het ontworpen artikel 3, § 3, tweede lid, van het besluit van de Vlaamse Regering van 4 maart 2011 bepaalde normen heeft voldaan, en, anderzijds, een aanvrager die geen dergelijke inspanning heeft gedaan maar die een afwijking zou hebben bekomen. Dat zou erop neerkomen dat verschillende situaties zonder redelijke verantwoording op gelijke wijze worden behandeld.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Leen VERSCHRAEGHEN

Jo BAERT